29T 15/2010-409

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud Ostrava, pobočka v Olomouci, v hlavním líčení konaném dne 19.1.2011, v senátě složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Hendrycha a přísedících Aleny Horáková a Bc. Lenky Obšilové, rozhodl takto:

Obžalovaný

Radek J.,

nar. xxx v xxx, bytem xxx, bytem přechodně xxx, t. č.l ve vazbě ve Vazební věznici v Olomouci od 18. 5. 2010

je vinen, že

1.
dne 17. 5. 2010, v době kolem 19.13 hod. v xxx, na ulici xxx, v herně xxx, pod záminkou výplaty peněz, přivolal k výhernímu automatu, na kterém hrál, barmanku Zuzanu K., nar. xxx, kterou zde fyzicky napadl, když využil okamžiku, kdy se k němu otočila zády a sklonila se k automatu a zezadu jí kolem krku přehodil provázek, který překřížil a začal ji škrtit a současně na ni požadoval vydání finanční hotovosti, následně Zuzanu K., za neustálého škrcení, odvedl z prostor, kde jsou umístěny výherní automaty, za barový pult, kde mu vydala dva číšnické fleky, z nichž jednoho, s finanční částkou ve výši nejméně 1.500 Kč se o něco málo později zmocnil a získané peníze, po odchodu z herny, použil pro vlastní potřebu, čímž poškozené společnosti American game, s.r.o. se sídlem Komořany 146, Rousínov, způsobil škodu v celkové výši nejméně 1.900 Kč, neboť odcizený číšnický flek měl v té době cenu nejméně 400 Kč,

2.
dne 17. 5. 2010 kolem 19.14 hod. v xxx, na ulici xxx v herně xxx, bezprostředně poté, co přepadl barmanku Zuzanu K., kterou škrtil provázkem, aby mu vydala finanční hotovost, poté, co mu poškozená tržbu vydala, jí začal intenzivně škrtit překříženým provázkem, který jí přiložil na krk již v předchozí době, při loupežném přepadení a v tomto intenzivním škrcení poškozené pokračoval i poté, co upadla na zem, až do chvíle, kdy ztratila vědomí a pomočila se, přičemž následně z místa odešel;

útokem proti krku, který reálně mohl vést až k usmrcení poškozené, u ní vyvolal již stav dušení s nástupem bezvědomí, přičemž k úmrtí Zuzany K. nedošlo proto, že škrcení ukončil dříve, než dušení pokročilo do stádia, kdy již dochází ke smrti a také proto, že jen shodou okolností vedeným útokem nepodráždil její nervové struktury povrchně lokalizované na bočních plochách krku, což mohlo vést k reflektorické zástavě jejího srdce;

takto jednal, neboť chtěl Zuzanu K., jako svědkyni své předchozí trestné činnosti, usmrtit, což je zřejmé z charakteru vedeného útoku, zejména z cíleného napadení těch tělesných partií poškozené, kde se nachází orgány nezbytné pro život každého člověka, z délky trvání útoku a jeho značné razance;

jednáním popsaným v bodech 1 a 2 Zuzaně K. způsobil zranění spočívající ve škrtící rýze na krku, v otoku dolních víček obou očí s drobnými krevními výronky na obličeji a na krku a v psychických potížích a občasném pobolíváním hlavy, které se vyžádalo hospitalizaci v nemocničním zařízení do 20. 5. 2010 a následnou domácí péči spojenou s pracovní neschopností do 15. 6. 2010;

jednáním popsaným v bodech 1 a 2 u Zuzany K. zapříčinil také vznik a rozvoj posttraumatické stressové poruchy, která se u ní projevovala poruchami usínání, problémy s udržením spánku, zvýšenou podrážděností, návaly hněvu, obtížemi s koncentrací, hypervigilitou, přehnanými úlekovými reakcemi, rušivými flashbacky, prožívání úzkosti při expozici okolností připomínajících, nebo spojených se stresorem a dalšími potížemi, které v převážné většině, i když v menší intenzitě, u ní přetrvávaly ještě v době znaleckého vyšetření poškozené dne 20. 9. 2010 a v ještě více zmenšené míře byly u poškozené přítomny i v době hlavního líčení provedeného ve dnech 18. a 19. 1. 2011,

t e d y ad 1) proti jinému užil násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví

ad 2) dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil ve snaze zakrýt jiný trestný čin, přičemž jednal v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo

č í m ž s p á c h a l

ad 1) zločin loupeže podle § 173 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku

ad 2) pokus zločinu vraždy podle §§ 21 odst. 1, 140 odst. 1, 3 písm. j) tr. zákoníku

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **19 (devatenácti) roků**.

Tento trest je **n e p o d m í n ě n ý** .

Podle § 56 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznic**e se zvýšenou ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen poškozenému American game, s.r.o. se sídlem Komořany 146, Rousínov, zaplatit náhradu škody ve výši 1.500 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozený společnosti American game, s.r.o. se sídlem Komořany 146, Rousínov, se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Krajská pobočka pro Olomoucký kraj, Územní pracoviště Přerov, Smetanova 9, s uplatněným nárokem na náhradu způsobené škody, odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Důkazy provedenými v hlavním líčení byl prokázán skutkový děj, který je popsán v bodech 1 a 2 výrokové části tohoto rozsudku.

Obžalovaný Radek J. byl vyslechnut opakovaně, v přípravném řízení, i v hlavním líčení.

Policejní orgán výslech Radka J. provedl dne 18.5.2010. Obviněný uvedl, že dne 17.5.2010 navštívil hernu xxx v xxx. Přišel zde kolem 15,30 hod. a měl v plánu normálně konzumovat. U sebe v té době měl finanční částku kolem 1.400,- Kč. Po celou dobu byl v baru sám, nikam neodcházel. Až kolem 19,00 hod. se šel podívat ven, jestli neprší. Za dobu, co byl v baru, vypil asi osm dvanácti stupňových piv. Hrál na výherních automatech, prohrál všechny peníze, které zde měl. To pro něj neznamenalo problém při placení konzumace, neboť průběžně hradil každou objednávku.

Když se kolem 19,00 hod. vrátil do baru, pokračoval ještě ve hře. Ani tehdy zde kromě něj a servírky nebyl nikdo jiný. V té době si k automatu, na kterém hrál, přivolal servírku. Chtěl si totiž nechat vyplatit peníze, které ve stroji měl. šlo o kredit ve výši asi 40,- Kč. Když se servírka sklonila k automatu, v tu chvíli mu asi přeskočilo. Z kapsy bundy, kterou měl na sobě, vytáhl šňůrku černé barvy o délce asi čtyřicet až padesát centimetrů. Tuto šňůrku servírce dal kolem krku a její konce překřížil. Připustil, že servírku při tom trochu přiškrtil, doznal, že jí současně požádal o vydání hotovosti. Servírka na jeho požadavek reagovala tak, že mu peníze dá a že jí nemá ubližovat. Otočila se ve směru k baru a společně šli za barový pult. Při tom jí kolem krku stále držel provázek, neškrtil ji ale silně, neboť servírka mohla normálně mluvit. Když došli k baru, servírka otevřela zásuvku, ze které vytáhla dva číšnické fleky, dala mu je a on si je vsunul do podpaží levé ruky.

Dále Radek J. ve své výpovědi uvedl, že v té době servírka měla provázek stále kolem krku, držel ho ale volně. Došlo k situaci, že mu číšnické fleky upadly na zem. Oba stáli vzpřímeně, servírka byla bokem k němu a tehdy se jej pokusila napadnout. K tomu došlo tak, že se k němu otočila čelem a snažila se jej odstrčit a poškrábat. Servírce říkal, ať toho nechá, trochu ji přiškrtil, říkal jí, ať si sedne do kouta. Ona se skutečně na zemi skulila do klubíčka. Radek J. připustil, že servírku zřejmě chvíli škrtil i v době, kdy ležela na zemi, nedokáže odhadnout, po jakou dobu to bylo. Když uvolnil provázek, sebral ze země jeden číšnický flek, druhý nechal ležet na zemi. Stále měl jakýsi výpadek mysli, z herny utekl. Před odchodem si ještě vzal tašku, resp. pouzdro, ze kterého předtím vytrhl šňůrku. Radek J. zdůraznil, že servírka po celou dobu, co s ní byl v kontaktu, byla při vědomí, byla při smyslech, normálně s ním komunikovala.

Závěrem této výpovědi obžalovaný uvedl, že z herny šel do obchodního domu Albert, kde na WC prohledal flek a vytáhl z něj peníze. Nacházela se zde částka ve výši 1.500,- či 1.600,- Kč. Peníze si ponechal a flek strčil mezi prkénko a splachovadlo záchodu. Potom šel do další herny, kde odcizené peníze prohrál. Z této herny šel směrem na ubytovnu, kde bydlel, napadlo jej však, že oznámí na policii, že byl přepaden. Vymyslel si, že jej přepadli dva cikáni. Neví, proč to udělal, v té souvislosti konstatoval, že potřebuje doktora, vyšetření u psychologa. V poslední době je toho totiž na něj moc. Přišel o práci, novou nemůže sehnat, není spokojen s bydlením, dříve žil s matkou v jejím domě, ten ale sebrali exekutoři.

Úplným závěrem pak Radek J. zdůraznil, že v poslední době v podstatě nepije, necítí se být závislý na alkoholu. Zopakoval, že když odcházel, barmanka s ním hovořila, když odcházel, říkal jí, ať nekřičí, ona mu odpověděla, že bude potichu. Při útoku proti ní šňůrku držel v ruce mezi prsty, neměl ji omotanou kolem zápěstí.

Obdobně obžalovaný vypovídal také v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 18.1.2011. Vyslovil zde nesouhlas s tím, jak byl předmětný skutek popsán obžalobou. Dodal, že nemá představu, jak dlouho mohl trvat celý incident. Také v hlavním líčení důrazně opakoval, že poškozená po celou dobu útoku byla při vědomí. Upřesnil, že v kritické době nebyl maskován, barmanka si jej mohla prohlížet po delší dobu. Při škrcení vyvíjel maximálně střední intenzitu, velkou silou proti krku poškozené určitě nepůsobil. Radek J. popřel, že by se barmanka na zemi v průběhu incidentu ocitla v důsledku jeho útoku. Na zem si sedla, skulila se tam sama, když jí o to požádal.

V průběhu tohoto úkonu byl obžalovaný seznámen s fotografiemi, které dokumentovaly zdravotní stav poškozené po útoku. Ve vztahu ke strangulační rýze poznamenal, že mu nepřipadá závažná. Upozornil také na skutečnost, že podle lékařských zpráv měla poškozená utrpět také otřes mozku, to však nemůže být pravda, protože v průběhu incidentu nedošlo k tomu, že by ji napadl způsobem, kterým by jí otřes mozku mohl způsobit. Jestliže obžaloba hovoří o intenzivním škrcení, musel by mít například na svých zápěstích sám známky po takovém jednání. Z fotografií jeho postavy, které byly rovněž pořízeny, však nic takového nevyplývá. Obžalovaný vyslovil svůj nesouhlas s vyčíslením škody, odcizil pouze tolik peněz, o kterých sám hovořil. Dále Radek J. popřel, že by při útoku poškozené vyhrožoval zabitím a uvedl, že jí z vazby poslal omluvný dopis. Zdůraznil, že byť v jisté fázi incidentu poškozenou mohl přiškrtit o něco více, rozhodně to nedělal s vědomím, že ji chce usmrtit, zavraždit. Z výpovědi, kterou Radek J. v hlavním líčení učinil, lze dovodit jeho stanovisko, že na policii kritického dne sám přišel z toho důvodu, aby se udal v souvislosti s tím, co udělal. Nijak, natož pak logicky, ale nedokázal vysvětlit, proč za takového stavu nahlásil, že sám byl napaden dvěma cikány a o přepadení, které sám provedl, se nijak nezmínil.

Radek J. se k věci vyjádřil také v hlavním líčení, které bylo provedeno i dne 19.1.2011, když mimo jiného uvedl, že neví, proč poškozenou škrtil i v době, kdy již ležela na zemi. Souvisí to zřejmě s tím, že u něj došlo k nějakému výpadku v mysli, měl nějaký zkrat v hlavě, sám si vlastně pořád klade otázku, proč se to vůbec stalo. Podle obžalovaného není žádný spojovací článek mezi jeho útokem a tím, že poté, co v herně prohrál částku 1.400,- Kč, již neměl žádné vlastní peníze. Za jeho chováním vedle okolností, které již zmínil, může rozchod s přítelkyní, „ochota“ na úřadech, jedno s druhým a samozřejmě také špatná finanční situace, ve které se nacházel.

Obdobně, jako při výslechu policejním orgánem a při výslechu v hlavním líčení Radek J. projednávanou událost popsal i v průběhu rekonstrukce, která s ním byla provedena dne 19.5.2010.

Jako svědkyně byla vyslechnuta poškozená Zuzana K. Stalo se tak v přípravném řízení, i v hlavním líčení.

Policejním orgánem byla poškozená poprvé vyslechnuta dne 2.7.2010. Tehdy vypověděla, že koncem března roku 2010 nastoupila jako barmanka v herně xxx v xxx. Zde pracovala výlučně na nočních směnách, které začínají v 19,30 hod. Dne 17.5.2010 byla v herně výjimečně dříve, neboť převzala službu za svou kolegyni Renatu Š., směnu tedy nastoupila v 15,00 hod. a měla ji ukončit v 19,30 hod. Když přišla do herny, asi po deseti minutách zde dorazil muž, který ji později napadl. Muž si po příchodu koupil cigarety a pivo, platil jí tisícikorunovou bankovkou. Potom odešel do prostoru, kde se nacházejí výherní automaty, kde trávil většinu času. V průběhu té doby muž vypil asi tři nebo čtyři piva. Navzájem s tím mužem nijak nekomunikovali. Hernu toho dne navštívilo jen málo lidí, poslední z nich odešel kolem 19,00 hod. Muž, který tam s ní byl od počátku směny, někdy v té době vyšel z herny. Venku se zdržel jen chvíli, vrátil se dovnitř a řekl jí, že už asi půjde domů. Řekl jí také, že chce vyplatit výhru, do té doby mu nic nevyplácela. Žádosti toho muže vyhověla a šla se podívala k výhernímu automatu, na kterém hrál. Zjistila, že na kreditu má pouze 40,- Kč. Poté se vrátila k baru pro klíček k výhernímu automatu a z fleku, ze kterého se vyplácí výhry, si vzala 40,- Kč.

Zuzana K. dále uvedla, že tomu muži poté, co se k jeho automatu vrátila, vyplatila 40,- Kč. Potom se sklonila k automatu, aby klíčem vynulovala počítadlo. Ten muž v té době stál vedle ní po levé straně. Když byla skloněna u výherního automatu, muž jí přehodil přes hlavu na krk provaz, který stáhl. V té době ještě mohla dýchat, muž jí řekl, že se jedná o přepadení, že mu má dát peníze a nemá dělat blbosti, jinak ji zabije. Za provaz, který měla kolem krku, jí ten muž začal táhnout k baru. U baru jí pak řekl, ať mu dá peníze. Protože muž chtěl všechny peníze, vydala mu oba fleky, které měla. Muž se jí ptal, kolik je zde peněz, odpověděla mu, že neví. Po celou dobu jí ten muž stále škrtil provazem, i v této době stále ještě mohla dýchat. Po celou dobu, co jí muž škrtil, stál za ní. Když odpověděla, že neví, kolik peněz ve flecích je, muž svůj dotaz zopakoval, tehdy zaregistrovala, že škrcení začíná být silnější. Fleky držela v ruce, tomu muži říkala, že si je má vzít. On si je ale nebral, škrtil ji stále silněji a ona šla k zemi. Když upadla na zem, tak ten muž jí začal škrtit ještě více, až ztratila vědomí. Neví, jak dlouho ji muž silně škrtil, osobně se jí ale zdálo, že to bylo po dlouhou dobu. Když ztratila vědomí, neví, co se dělo s těmi číšnickými fleky. Když ji muž škrtil silněji, to už nemohla dýchat. Poté, co se z bezvědomí probrala, byl ten muž již za barem. Slyšela, jak jí říká, že má zůstat ležet, že nemá nic mačkat, že má nůž v kapse, že ji jinak zabije. Proto ještě chvíli zůstala ležet na podlaze, až po chvíli se zvedla a zmáčkla ohlašovač na bezpečnostní službu. Následně volala na policii, že byla přepadena. Všimla si, že na podlaze, v místě, kde ji ten muž škrtil, zůstal ležet jeden z fleků, na podlaze byla rozházeny drobné mince. Druhý z číšnických fleků již v herně nebyl.

Poškozená v této výpovědi též uvedla, že nedokáže popsat, jakým způsobem muž, který ji škrtil, držel ve svých rukou onen provázek. Od kolegyně se dozvěděla, že ten muž, který jí přepadl, v herně byl již celé dopoledne. Ví, že jde o člověka, který hernu navštěvuje častěji. Po příjezdu policistů s nimi jezdila po městě, zda nenajdou pachatele, nebyli však úspěšní. Následně ji policisté odvezli do nemocnice, kde zůstala na pozorování asi do 20.5.2010. Pachatel ji útokem způsobil modřiny na krku a na zádech a na rameni. Když byla propuštěna z nemocnice, již zde nepřišla na žádnou kontrolu. V důsledku útoku, který proti ní byl veden, má psychické problémy, v té souvislosti již navštívila Psychocentrum v Přerově, je objednána i k psychiatrovi. Do práce po svém přepadení nastoupila asi po jednom měsíci, má však problémy, leká se, nevěří lidem, kteří hernu navštíví, ta situace se jí v myšlenkách vrací. Ze začátku měla i potíže se spánkem. Po přepadení byla asi jeden měsíc na pracovní neschopnosti, a to hlavně kvůli svému špatnému psychickému stavu. Závěrem této výpovědi Zuzana K. upozornila na skutečnost, že když se probrala z bezvědomí, zjistila, že je pomočená.

V přípravném řízení bylo ve výslechu Zuzany K. pokračováno dne 13.8.2010. Tehdy uvedla, že když ji pachatel táhl od prostor, kde se nachází výherní automaty, k baru, šla trošku před ním, on šel vedle ní. Provaz, který měla kolem krku, byl zkřížený zřejmě na straně, kde šel pachatel. Když šli k baru, tak ji útočník nemusel tlačit, ani do ní žduchat, v podstatě šla sama, protože to po ní požadovala a ona měla strach. Osobně si myslí, že bezvědomí u ní netrvalo dlouho, neboť když se probrala, byl pachatel ještě v herně. Neví, jestli si pachatel prohlížel fleky, které mu vydala, registruje pouze to, jak upadly na zem. Policistům, kteří po přepadení přijeli do baru, neřekla, že se pomočila, informovala je pouze o tom, že byla přepadena a že si potřebuje odskočit na WC. To, že se pomočila, sdělila až policistům, kteří ji vyslýchali. Styděla se totiž někomu říct o tom, co se jí stalo. V této výpovědi pak Zuzana K. také reagovala na informaci obhájce, že jí obviněný posílá omluvný dopis, a to tak, že si jej převzít nechce.

V hlavním líčení byla poškozená vyslechnuta dne 18.1.2011. Tehdy spornou událost popsala obdobně, jako v přípravném řízení. Upřesnila, že jméno osoby, která ji přepadla, se dozvěděla až od policie, toho hosta v herně ale v dřívější době viděla minimálně ve třech případech. Také v hlavním líčení Zuzana K. poukázala na skutečnost, že obžalovaný zvýšil intenzitu škrcení v době, kdy mu vydávala čišnické fleky, škrtil ji však i poté, co mu fleky vydala. Svědkyně, která byla seznámena s verzí obžalovaného, vyloučila, že by na zem upadla sama, došlo k tomu z toho důvodu, že v důsledku škrcení už byla slabá, nemohla dýchat, začala chroptět. Také v hlavním líčení svědkyně vypověděla, že se v důsledku škrcení pomočila.

Poškozená v této výpovědi rozhodně odmítla, že by ji Radek J. škrcením chtěl jenom vystrašit. Situaci vnímala tak, že měl asi dobrý pocit z toho, že má nadvládu nad ženskou. Doslova bojovala o život, to že přežila, spojuje s tím, že ji držela nějaká vnitřní síla. Nezná příčinu toho, proč J. přestal škrtit. Když se probrala, provázek, kterým ji pachatel škrtil, měla stále kolem krku.

Také v hlavním líčení se poškozená vyjádřila ke zdravotním potížím, kterými v důsledku vedeného útoku trpěla. Uvedla, že po útoku měla psychické potíže, měla strach vycházet z domu, měla strach z lidí celkově. Později musela vyhledat lékařskou pomoc. Se svými psychickými problémy se léčí dosud, a to u MUDr. S. Slyšela termín posttraumatická stressová porucha, je to to, s čím se léčí. V současné době je to lepší, člověk se již snaží na to nemyslet, snaží se žít dále normálně. V uplynulé době ale nemohla ani spát, měla divoké sny a vracela se jí předmětná situace. Útok se odrazil také na jejím společenském životě. V minulosti neměla problémy navázat kontakty, v současné době jí to dělá problémy. Podle poškozené psychické problémy zejména v prvních měsících určitě hodně ovlivnily kvalitu jejího života, v současnosti je to lepší. I v současnosti se léčí za pomoci terapií u psychiatra a užívá antidepresiva. Poškozená připustila, že vykonává stejnou práci, jako před útokem. Dělalo jí problémy vrátit se do zaměstnání, snažila se najít jinou práci, bohužel v dnešní situaci se jí to nepodařilo. Kdyby měla možnost pracovat jinde, než v herně, nepracovala by tam.

V souvislosti s výslechem svědkyně Zuzany K. v hlavním líčení nalézací soud považuje za potřebné dodat, že tento úkon byl proveden bez přítomnosti obžalovaného, který byl v souladu s ust. § 209 odst. 1 tr. řádu, po dobu výslechu vykázán z jednací místnosti. Podle zdejšího soudu pro takový postup byly splněny zákonné podmínky. Zuzana K. v hlavním líčení prohlásila, že by byla ráda, kdyby výslech byl proveden bez přítomnosti obžalovaného. Takové prohlášení poškozené samo o sobě jistě není dostačující pro vykázání obžalovaného z jednací místnosti. V konkrétním případě je však stanovisko poškozené podporováno charakterem trestných činů (zejména zločinu posuzovaného podle § 140 tr. zákoníku), pro které je vedeno trestní stíhání. Pokud se soud rozhodl k takovému postupu, nesporně to souvisí i se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který na Zuzanu K. byl zpracován. Jak je uvedeno na jiných místech tohoto odůvodnění, Zuzana K. utrpěla v důsledku útoku, který proti ní byl veden obžalovaným, posttraumatickou stressovou poruchu. Ta se projevovala podstatnými zdravotními obtížemi, kterými Zuzana K. trpí i v současné době. Především závěry zmíněného znaleckého posudku dovedly nalézací soud k přesvědčení, že pokud by svědkyně vypovídala za přítomnosti Radka J. v jednací místnosti, nemusela by vypovídat pravdivě. Obava, že by poškozená za přítomnosti obžalovaného nevypovídala pravdivě, je přitom vzhledem k uvedenému reálná. Proto bylo rozhodnuto o vykázání obžalovaného z jednací místnosti. Takový postup v konkrétním případě byl důvodný o to více, že výpověď poškozené je v konkrétním případě nenahraditelná

jinými důkazy. Za potřebné v této souvislosti soud považuje zmínit také to, že zvolený postup, tj. výslech poškozené v nepřítomnosti obžalovaného, nebyl napaden žádnou stranou, a to ani obhájcem obžalovaného, či obžalovaným samotným. Při takovém postupu byla respektována všechna procesní práva obžalovaného, který byl po návratu do jednací místnosti seznámen s výpovědí, kterou Zuzana K. učinila, a mohl se také k tomuto důkazu vyjádřit.

Jako svědkyně byla vyslechnuta Renáta Š., v přípravném řízení se tak stalo dne 23.9.2010. Svědkyně uvedla, že pracuje jako barmanka v herně xxx. Zuzana K. je její kolegyně. Toho dne, kdy kolegyně byla přepadená, měla mít službu do 19,30 hod. ona sama, potřebovala si však vyřídit nějaké věci, proto Zuzanu K. požádala o výměnu. K tomu došlo kolem 15,00 hod. Do herny se toho dne již nevrátila, o přepadení byla vyrozuměna ve večerních hodinách svým nadřízeným. Dozvěděla se od ní, že kolegyně je v nemocnici, s vedoucím si prohlídli nahrávku z kamerového systému, kde přepadení bylo zaznamenáno. Svědkyně dodala, že o přepadení se bavila i s Zuzanou K. Dozvěděla se, že jí pachatel nejdříve požádal o výplatu peněz z automatu, pak ji zezadu začal škrtit provázkem a následně ji měl dotáhnout k barovému pultu, požadoval po ni vydání finanční hotovosti. K. ji také řekla, že pachateli slibovala, že mu vydá všechny peníze, chtěla jen to, aby ji neubližoval. On ji ale neustále škrtil. K. jí ještě řekla, že když se probrala z bezvědomí, zavolala policii. Svěřila se jí také se svým dojmem, že pachateli nešlo ani tak o peníze, ale o to, aby ji zabil.

Obdobně se Renáta Š. vyjádřila k věci v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 18.1.2011. Navíc dodala, že když o svém přepadení Zuzana K. mluvila, zmiňovala, že při škrcení lapala po dechu, modlila se, aby přežila. Renáta Š. v hlavním líčení vyslovila svůj názor, opřený i o to, co sama na záznamu viděla, že pachatel chtěl její kolegyni skutečně uškrtit. Kdyby ji chtěl pouze postrašit, tak poté, co mu vydala peníze, klidně mohl odejít. On to ale neudělal, působí to dojmem, že peníze ho vůbec nezajímaly. Ví, že poškozená v důsledku útoku utrpěla nějaké psychické trauma, měla například strach, když na ulici potkala někoho v kšiltovce. Takové potíže měla hlavně na počátku, poté, co se vrátila z nemocnice. Později se to upravilo a situaci zvládala lépe. Svědkyně v hlavním líčení poukázala na skutečnost, že pachatele zná od vidění jako návštěvníka herny, zaujalo ji, že v minulosti v několika případech hovořil o tom, že nechápe, jak někdo může provést přepadení. V herně byl za její směny pachatel i toho dne, kdy došlo k přepadení Zuzany K.

Jako svědek byl vyslechnut František H. Úkon byl realizován pouze v přípravném řízení dne 23.9.2010 a pořízený protokol, za splnění zákonných podmínek, byl přečten v hlavním líčení. František H. uvedl, že v květnu 2010 byl zaměstnán jako ochranka v obchodním domě Albert, uklizečkou byl vyrozuměn o tom, že na WC nalezla číšnický flek. Číšnický flek nechal v místnosti pro zaměstnance, později jej vydal policii, když se na něj dotazovala.

Jako svědek byl vyslechnut Martin D. V přípravném řízení se tak stalo dne 24.9.2009. Svědek uvedl, že je zaměstnancem Policie ČR. Dne 17.5.2010 vykonával výjezdovou službu v rámci okresu Přerov. Ve večerních hodinách byl vyrozuměn o tom, že na obvodním oddělení Přerov 1 se nachází muž, který chce oznámit loupež, jež byla spáchána na jeho osobě. V té době již v rámci výjezdu pracoval na vyjasnění dalšího loupežného přepadení v herně xxx, proto na obvodní oddělení s kolegou přijeli později. Na obvodním oddělení se na recepci nacházel muž, který loupežné přepadení hlásil. Společně s kolegou ho vytěžovali, ten muž říkal, že k jeho

přepadení došlo v Přerově na křižovatce nedalo obchodního domu Tesco. Muž hovořil v tom smyslu, že ho snad přepadlo více pachatelů, kteří mu odcizili peníze nebo peněženku. Ze začátku se oznamovatel choval klidně. V rámci výslechu říkal, že před přepadením byl v nějaké herně. Další kolegové pak začali prověřovat údaje, které oznamovatel uvedl, zjistili však, že nesouhlasí. Kolegové se oznamovatele začali vyptávat, zda byl skutečně před vlastním přepadením v herně, oznamovatel trval na své výpovědi, začal být ale nervózní. Policie zaregistrovala shodu oblečení tohoto oznamovatele s oblečením pachatele loupežného přepadení v herně xxx. Proto začalo být prováděno šetření, zda loupež v herně xxx nespáchal právě člověk, který nahlásil své přepadení. Svědek dodal, že oznamovatel měl u sebe batoh a deštník, tedy stejné věci, které byly zaznamenány u pachatele loupežného přepadení v herně xxx. Proto tato osoba byla zadržena jako podezřelá a byly prováděny další úkony v rámci prověřování.

Také Martin D. v hlavním líčení dne 18.1.2011 vypovídal shodně s údaji, které uvedl již dříve. Zde se navíc vyjádřil i k tomu, co zjistil při šetření, které prováděl ohledně loupežného přepadení v herně xxx. Vypověděl, že když přijeli na místo, poškozená se ještě nacházela v herně, bylo rozhodnuto o tom, že pojede na vyšetření, protože na krku měla rýhu. Jako laik nedokáže posoudit, jakou intenzitou rýha na krku poškozené byla způsobena. Na téma loupežného přepadení pak s poškozenou hovořil především v době, kdy již byla hospitalizovaná v nemocnici. Uvedla, že pachatel hrál na automatech, když byla otočená k baru, přetáhl ji šňůrku přes krk, říkala, že škrcení bylo dost intenzivní. Na místě činu si nevšiml, že by poškozená byla pomočená, nemůže to však vyloučit. Údaj, že se při útoku pachatele pomočila, jim poškozená svěřila až v nemocnici, v průběhu rozhovoru. Bylo na ní vidět, že je jí nepříjemné bavit se s nimi na toto téma. Údaj, že se pomočila, mu přišel věrohodný, protože nejdříve to jen tak přešla, ale potom bylo například z neverbálního projevu vidět, že je jí nepříjemné o tom mluvit a že se stydí.

Dále svědek uvedl, že poznává obžalovaného v jednací místnosti, je to muž, který oznámil vlastní loupežné přepadení. Tento muž se ani jemu, ani kolegovi nedoznal k přepadení herny xxx. Jestliže obžalovaný hovoří o tom, že se přišel sám, dobrovolně, udat, v souvislosti s provedením loupežného přepadení, situaci, kterou osobně zažil, takto určitě nelze interpretovat. K loupežnému přepadení se jim obžalovaný nepřiznal, na počátku hovořil pouze o tom, že sám byl přepaden, později, když byl upozorněn na existující rozpory, dokonce odmítal, že by v herně xxx něco spáchal. Obžalovaný v době, kdy s ním jednal, měl něco vypitého, ale neklátil se, byl orientován, například byl schopen přesně popsat místo, kde sám měl být přepaden.

V průběhu dokazování nalézací soud jako důkaz provedl celou řadu znaleckých posudků. Z nich za nejpodstatnější považuje tyto.

Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, byl vypracován již v přípravném řízení. Zpracovatel posudku byl vyslechnut také v hlavním líčení dne 19.1.2011. Především z doplňku znaleckého posudku lze dovodit, že za předpokladu, že Radek J. dne 17.5.2010 v době mezi 15,30 až 19,00 hod. vypil osm dvanáctek, mohla být koncentrace alkoholu v jeho krvi v kritickou dobu dána rozpětím 2,16 až 2,44 g/kg kolem 19,00 hod. a rozmezím 2,06 až 2,38 g/kg kolem 19,30 hod. za předpokladu, že veškerý požitý alkohol byl v této době již vstřebán, což však nelze jednoznačně ani vyloučit, ani prokázat. Pokud by se vycházelo z předpokladu rovnoměrné konzumace alkoholu obžalovaným v době mezi 15,30 až 19,00, resp. 19,30 hod., pak nebyl všechen požitý alkohol pravděpodobně vstřebán. V takovém případě by koncentrace

alkoholu v krvi Radka J. v 19,00 hod. byla dána rozpětím zhruba 1,52 až 1,80 g/kg a v 19,30 hod. pak rozmezím 1,74 až 2,03 g/kg.

Na Radka J. byl ještě v přípravném řízení vypracován znalecký posudek z oboru **zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie**. Podle znalců je obžalovaný osobou, která netrpí a v kritické době ani netrpěla nějakou duševní chorobou ve vlastním slova smyslu, tedy psychózou. Znalci u něj konstatovali smíšenou poruchu osobnosti, tedy víceméně trvalý stav, který je léčbou prakticky neovlivnitelný. V kritické době se obžalovaný podle znalců nacházel ve stavu prosté opilosti, do které se přivedl vlastním zaviněním. V důsledku prosté opilosti byly sníženy rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného, nejednalo se však o snížení zásadní. Obžalovaný má sklon ke zneužívání alkoholu, přítomnost rozvinuté závislosti na alkoholu však u něj znalci neprokázali. Nebyla prokázána ani rozvinutá závislosti na automatech a sázkách. Z psychiatrického hlediska nebyl motivační proces jednání Radka J., pokud se dopustil uvažovaného protiprávního jednání, kromě intoxikace alkoholem, infiltrován žádnými patologickými fenomény. Z psychologického hlediska lze za předpokladu, že se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, připustit impulzivní reakci ze strany obžalovaného, která je součástí poruchy jeho osobnosti, samozřejmě nelze vyloučit ani zištný motiv. Podle znalců Radek J. má sklon k agresivitě v rámci struktury své osobnosti, vývoj osobnosti je prakticky ukončen a v tomto směru nelze očekávat žádné další výrazné změny. Podle znalců lze jen obtížně předpokládat možnost resocializace obžalovaného. To souvisí zejména s těžkou poruchou osobnosti smíšeného typu u obžalovaného, na kterou pak druhotně v rámci celkové nezdrženlivosti nasedá hraní na automatech a konzumace alkoholu. Závěr o jen obtížné resocializaci obžalovaného pak nepochybně souvisí i s poznatkem, že má značný agresivní potenciál. Má sklon k pocitu nepohody, podrážděnosti, snadno dojde k frustraci a zklamání. Při predikci potenciálně hrozícího násilí je obžalovaného možno zařadit do čtvrté kategorie, kde riziko násilí je velmi vysoké. Způsob uvažování pod vlivem smíšené poruchy osobnosti nedovoluje adekvátní hodnocení situace. Uvažování jej egocentrické, egoistické, spokojenost se sebou samotným umísťuje problémy mimo vlastní osobu. Náhled na nepřiměřenost vlastního chování, názorů a postojů je nedostatečný. Je přítomna rezistence ke změnám, neschopnost poučit se ze zkušeností. Jde o trvalý stav, který s určitými výkyvy přetrvává celý život.

Obdobně oba zpracovatelé znalecký posudek podali v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 18.1.2011.

Znalec z odvětví psychiatrie upřesnil, že v konkrétním případě se snížení ani rozpoznávacích, ani ovládacích schopností neblížilo úplnému vymizení. I pokud by se vycházelo z nejvyšší koncentrace alkoholu v krvi obžalovaného tak, jak byla vypočítána znalcem RNDr. Ondrou, CSc., snížení rozpoznávacích a ovládacích schopností by se pohybovalo maximálně kolem jedné poloviny pásma. Jednoznačně lze vyloučit, že by se obžalovaný v kritické době nacházel ve stavu patické opilosti. Nebyly prokázány žádné zvláštnosti, které by se vymykaly běžnému chápání.

Znalkyně z odvětví klinické psychologie dodala, že k závěru o agresivitě dospěla nejenom na základě anamnestických údajů, ale také na základě provedených testů. Jestliže možnost resocializace v písemném vyhotovení posudku označila podle tzv. opavské škály stupněm čtyři až pět, opavská škála pracuje se šesti stupni. Také v hlavním líčení znalkyně poukázala na to, že

obžalovaný nemá náhled na nevhodnost svého jednání a nedokáže se z minulých chyb poučit. Znalkyně konstatovala, že u obžalovaného nezaregistrovala žádné známky lítosti v souvislosti s poškozenou. V rámci struktury osobnosti chybí empatie, chybí náhled na nevhodnost vlastního jednání. Skutečnost, že se obžalovaný opakovaně dostává do sporných událostí vysvětluje tak, že chyba je v okolí, nikoli v něm. Formuluje závěry, že má smůlu na ženské, že vždycky, když se s někým setká, tak je to zrovna ten špatný. Obžalovaný nepotřebuje podnět k tomu, aby se spustila agresivní reakce.

Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, byl vypracován také na poškozenou Zuzanu K. Podle znalce poškozená v důsledku jednání, kterého se měl dopustit obžalovaný, utrpěla duševní chorobu, která u ní nebyla přítomna před jejím napadením. Jedná se o posttraumatickou stressovou poruchu. Jde o závažnou duševní poruchu, která se obecně, typicky rozvíjí po těžké, stresující události, která svou závažností přesahuje obvyklou lidskou zkušenost. Mezi takové události mimo jiného nepochybně patří i loupežné přepadené spojené s útokem na tělesnou integritu za účelem usmrcení oběti. Znalec dovodil, ve shodě se závěry ošetřující lékařky poškozené, že u Zuzany K. se po přepadení v baru xxx začala rozvíjet anxiosně depresivní symptomatologie, poruchy spánku, vyhýbavé chování, zvýšená lekavost, znovu prožívání stresové události mající „živý" charakter. Poškozená má problémy s koncentrací, bývá zvýšeně podrážděná, projevují se záchvaty pláče. Znalcem bylo konstatováno, že ani současná terapie nevedla k odeznění popisovaných příznaků, pravděpodobně bude nutná dlouhodobě jak medikamentózní, tak psychoterapeutická léčba poškozené. Ještě v době znaleckého vyšetření (v září 2010) u poškozené přetrvávala většina popisovaných příznaků, byť již v menší intenzitě. Orientačně lze předpokládat další léčení ještě v řádu několika měsíců.

V hlavním líčení dne 18.1.2011 byl tento znalecký posudek podán ve shodě s písemným vyhotovením. Znalec dodal, že v souvislosti s tímto svým výslechem si u ošetřujícího lékaře poškozené vyžádal zdravotní dokumentaci a zjistil, že posttraumatická stressová porucha u poškozené přetrvává i v současnosti. Příznaky jsou sice menší než v době po spáchání trestného činu, resp. v době vypracování posudku, nicméně nadále přetrvávají. Nakolik poškozená začala znovu pracovat v herně, nelze na základě toho usuzovat, že posttraumatická stressová porucha vymizela. K zaměstnání v herně ji totiž donutil ekonomický tlak, nedostatek jiných pracovních příležitostí v regionu. Navíc podle vyjádření poškozené má v herně pracovat s bratrem, ve kterém pociťuje určitou podporu. Z údajů, které znalec z odvětví psychiatrie uvedl v hlavním líčení, lze dovodit, že v konkrétním případě posttraumatická stressová porucha pro poškozenou znamenala poměrně citelný zásah do mezí normálního života, což souvisí s tím, že trpěla celým komplexem projevů posttraumatické stressové poruchy.

Další znalecký posudek byl vypracován z **oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství**. Znalkyně zde konstatovala, že Zuzana K. v důsledku útoku, který proti ní byl veden dne 17.5.2010, utrpěla strangulační rýhu na krku, otok dolních víček obou očí s drobnými krevními výronky na obličeji a na krku. Ošetřující lékař popsal vpravo vzadu škrtící rýhu dvojitou, podle pořízených fotografií je však v této části, v dolní partii krku, zřetelná ještě další, třetí, neúplná škrtící rýha. Nejvýraznější otisk škrtidla probíhal vpředu nad horní hranou štítné chrupavky a na zadní ploše směřoval obě jeho ramena do oblasti zátylku, kde bylo dále zjištěno několik drobných ložisek krevních výronků. Na spodině škrtící rýhy vpravo byla kůže povrchně sedřena. Zdravotní dokumentace umožňují vyslovit závěr, že poškozená byla minimálně v průběhu části útoku

v bezvědomí. Na určitý časový úsek si totiž nepamatuje, pomočila se. S diagnózou stavu po škrcení a pravděpodobný otřes mozku byla přijata k pozorování při hospitalizaci v chirurgickém oddělení Nemocnice v Přerově do 20.5.2010.

Znalkyně v písemném vyhotovení posudku konstatovala, že zranění poškozené vznikla opakovaným zatažením škrtidla kolem krku a to tak, že oba jeho volné konce byly fixovány rukou útočníka v oblasti zadní horní partie jejího krku, resp. v oblasti jejího zátylku. Zatažení škrtidla způsobilo stlačení cév lokalizovaných na bočních plochách krku, a tím bylo zamezeno zásobení přítoku a zvláště odtoku mozku krví. Utažením škrtidla nejspíš došlo i ke zúžení dýchacích cest (hrtanu) a k omezení vdechování vzduchu. Výrazným zvýšením tlaku v cévním řečišti vznikly tzv. petechie, tzn. tečkovité krevní výrony na kůži obličeje a krku, které jsou jednou ze známek protrahovaného, tzn. déle trvajícího dušení. Podle znalkyně porucha vědomí poškozené, která byla provázena amnézií, tzn. výpadkem paměti a pomočením, byla způsobena poruchou funkce mozku v důsledku dušení, škrcení a celkového nedostatku kyslíku, případně podrážděním nervových uzlíků lokalizovaných relativně povrchně v oblasti před obočních partií krku s následným reflektorickým zpomalením a nepravidelností srdeční akce. Znalkyně dovodila, že charakter i lokalizace škrtící rýhy, resp. rýh na krku poškozené, jsou v souladu s výpověďmi poškozené i obžalovaného, tedy s nasazením škrtidla na krk zezadu v okamžiku, kdy poškozená byla předkloněna k hernímu automatu, a poté jejímu vedení k barovému pultu, stále s nasazeným škrtidlem a dalším intenzivnějším škrcením v době, kdy se poškozená zhroutila na zem.

Znalkyně konstatovala, že při úplném zamezení přívodu krve do mozku dochází ke ztrátě vědomí již po deseti sekundách. V posuzovaném případě však tomu tak nebylo. Změny vedoucí k nevratnému poškození mozku při dušení nastupují obvykle již za čtyři až pět minut, někdy i dříve. Pouze v o něco delším intervalu pak může dojít i ke smrti udušením. Tzv. reflektorická smrt, k níž dochází podrážděním nervstva v oblasti krku, může nastat okamžitě. Znalkyně zdůraznila, že ve sledovaném případě pouze náhodou nedošlo u poškozené při hostilním jednáním pachatele, které bylo provázeno jejím bezvědomím a pomočením se, k závažnějšímu poškození jejího zdraví, případně ke smrti. Po sejmutí škrtidla z krku postižené došlo spontánně k návratu jejího vědomí, v té době již nebyla v bezprostředním ohrožení zdraví či života. Podle znalkyně je pravděpodobné, že sledované poranění nezanechá na zdraví postižené trvalé následky. Současně však nelze vyloučit, že v budoucnu, a to po uplynutí jednoho roku, by se mohly projevit následky nedostatečného okysličování citlivé tkáně mozku při škrcení poruchou některých jeho funkcí. Dále v závěru svého posudku znalkyně konstatovala, že z chirurgického oddělení Nemocnice v Přerově byla Zuzana K. propuštěna do domácí péče dne 20.5.2010, s doporučením třítýdenního klidového režimu bez fyzické a psychické zátěže. Po kontrole praktickou lékařkou, při níž si stěžovala na občasné pobolívání hlavy a psychické potíže, požádala poškozená dne 15.6.2010 o ukončení své pracovní neschopnosti. I v době podání posudku, k čemuž došlo dne 5.9.2010, podle znalkyně přetrvávala psychiatrická léčba poškozené.

V hlavním líčení byla znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, vyslechnuta dne 18.1.2011. Tehdy posudek podala ve shodě s jeho písemným vyhotovením. Také v hlavním líčení znalkyně zopakovala, že škrtidlo bylo na krk poškozené přiloženo opakovaně, tzn. že nebyla škrcena pouze ve dvou souvislých atakách, ale škrtidlo se pohybovalo, resp. bylo umístěno i v dolní partii jejího krku. Podle znalkyně škrcení bylo rozhodně intenzivní, bylo prolongované. To vyplývá ze zjištěných drobných krevních výronků, které měla postižená na obličeji a krku. Pokud totiž ke

škrcení dochází jednorázově, petechie v takovém rozsahu, v takovém množství, jak byly zjištěny v konkrétním případě se nevyskytují. Závěru o vysoké intenzitě škrcení podle znalkyně nasvědčuje také výskyt zřetelné oděrky, která na inkriminovaném místě byla zjištěna. Ke škrcení došlo kulatou tkanou šňůrkou, vznik oděrky tedy předpokládá intenzivní tlak, tah proti poškozené. Nelze přitom odhadnout, jak dlouho škrcení trvalo, protože intenzita škrcení nemusela být v každém okamžiku stejná. V souvislosti se závěrem o vyšší intenzitě, se kterou škrcení proti poškozené působilo, znalkyně poukázala na poznatek z praxe, že u celé řady mrtvých, kteří zemřeli v důsledku uškrcení, nebyly nalezeny petechie v takovém rozsahu, jako se stalo v tomto případě. Také v hlavním líčení znalkyně zdůraznila, že v konkrétním případě s ohledem na intenzitu a charakter vedeného útoku poškozená jen shodou šťastných okolností neutrpěla závažnější mozkovou poruchu a nezemřela. Situace v konkrétním případě je závažnější o to více, že bylo prokázáno bezvědomí poškozené, tzn. existence stavu, při kterém může dojít k usmrcení člověka v důsledku udušení při zapadnutí jazyku, resp. udušením zvratky. Obecně lze říci, že k tomu, aby poškozená v konkrétním případě zemřela, by bylo potřebné, aby škrcení trvalo delší dobu, resp. bylo intenzivnější, než bylo, tzn. přítok a odtok krve by musel být snížen více, než tomu reálně bylo. Podle znalkyně každý dospělý člověk, který je psychicky v normě, si musí být vědom toho, že jestliže stlačuje krk jakýmkoli škrtidlem, může dojít k tomu nejhoršímu následku. Jedná se již o zásadní pravidla výchovy malých dětí, že si nesmí dávat nic na krk, ničím nesmí krk stlačovat.

V hlavním líčení se znalkyně vyjádřila také k závěru, který vyplývá z pořízených lékařských zpráv, které ukazují na možnost, že poškozená v důsledku vedeného útoku utrpěla i otřes mozku. Znalkyně konstatovala, že otřes mozku obecně není možno nějakým vyšetřením objektivizovat, diagnóza otřesu mozku se určuje na základě určitých příznaků. Jedním z příznaků je právě amnézie, tzn. výpadek paměti na určitý časový úsek. Lze dovodit, že podezření na otřes mozku v konkrétním případě bylo vysloveno právě z tohoto důvodu. Amnézie v konkrétním případě však spíše byla důsledkem škrcení, tedy důsledkem zamezení přístupu krve. Škrcením zcela jistě nevznikne otřes mozku. Osobně proto také s uvažovanou diagnózou otřesu mozku ve svém znaleckém posudku nepracovala. Domnívá se, že v konkrétním případě k otřesu u poškozené nedošlo.

V hlavním líčení byla znalkyně seznámena s tvrzením obžalovaného, že poškozená v průběhu vedeného útoku neupadla do bezvědomí. Reagovala na to tak, že za věrohodnější považuje skutkový popis poškozené, neboť právě této verzi odpovídají údaje, které jsou k dispozici. Porucha vědomí odpovídá popisu, který poškozená podala. Údaje poškozené, že najednou nemohla dýchat, že se začala ztrácet, jsou typické pro ztrátu vědomí, včetně avizovaného pomočení. Útok, který byl proti poškozené veden, s ohledem na lokalizaci a intenzitu, jakož i použitý předmět, byl způsobilý přivodit u poškozené bezvědomí, pomočení a další věci, o kterých hovoří.

Podle znalkyně v konkrétním případě škrcení poškozené jistě nelze zařadit na počátek vývojového stádia. Znalkyně upřesnila, že osobně jakési rozškatulkovávání procesu škrcení na jednotlivé fáze považuje za zavádějící. V konkrétním případě je podstatné, že u poškozené již došlo k poruše vědomí. Závěrem svého vyjádření v hlavním líčení znalkyně na otázku, zda se poškozená v důsledku vedeného útoku dostala do stádia, při kterém již reálně mohla zemřít, znalkyně odpověděla, že nezemřela jen náhodou.

Vedle svědeckých výpovědí a znaleckých posudků nalézací soud v průběhu řízení prováděl také další důkazy. Z nich za nejpodstatnější považuje tyto:

- záznam z kamerového systému umístněného v přerovské herně xxx (příloha spisu). Tento záznam zachycuje průběh dne 17.5.2010, konkrétně také převážnou část skutku, kterého se Radek J. dopustil. Podstata děje začíná v čase 19:12:37. Na záznamu je vidět, jak poškozená, která v té době stojí za pultem baru, odchází k herním automatům, které stojí v jiné části místnosti. V čase 19:12:43 z tohoto prostoru obžalovaný Zuzanu K. přivádí k baru, ze záznamu je zřejmé, že obžalovaný poškozenou škrtí. V čase 19:13:15 podle pořízené nahrávky poškozená vytahuje číšnické fleky. Záležitost s fleky trvá až do času 19:13:59. Záznam umožňuje vyslovit závěr, že obžalovaný o fleky, které mu vydávala poškozená, v zásadě neprojevil žádný zájem, fleky upadly na zem. Po celou dobu obžalovaný poškozenou škrtil, provedený záznam dobře umožňuje konstatovat závěr, že škrcení nabírá na intenzitě poté, co poškozená obžalovanému požadované fleky vydala. V čase 19:14:20 Zuzana K. padá na zem, obžalovaný svůj útok proti ní vede i v této poloze. Obrazový záznam zcela jednoznačně vylučuje, že by poškozená na zem upadla proto, že by o něco zakopla, že by se sesunula na základě požadavku obžalovaného, je evidentní, že na zem spadla výlučně v důsledku vedeného obžalovaným. V čase 19:15:25 obžalovaný vstává ze země, sbírá jeden z fleků, v čase 19:15:54 obžalovaný odchází z baru. V čase 19:16:16 vstává ze země poškozená. Záznam umožňuje vyslovit závěr, že je otřesená, potácí se.

- zvukový záznam telefonátu, kterým poškozená Zuzana K. oznamuje loupežné přepadení, které bylo provedeno vůči ní v herně, ve které působí.

- videonahrávku z rekonstrukce činu, přepis tohoto záznamu a pořízenou fotodokumentaci ohledně tohoto úkonu (viz č.l. 88 a násl.). V průběhu úkonu, který byl proveden dne 19.5.2010, Radek J. v herně xxx, ve shodě se svou dřívější výpovědí interpretoval své stanovisko k věci.

- protokol o ohledání místa činu a fotodokumentaci (č.l. 3 a násl.).

- lékařskou zprávu ze dne 17.5.2010 (č.l. 33). Z dokladu vystaveného Nemocnicí v Přerově je zřejmé, že Zuzana K. zde byla ošetřena uvedeného dne s poraněním, které spočívalo v pohmoždění měkkých tkání krku, dušení s bezvědomím a s podezřením na otřes mozku. Mechanismem úrazu mělo být napadení, škrcení, odhadovaná doba léčení má činit tři až čtyři týdny.

- lékařskou zprávu ze dne 18.5.2010 (č.l. 36 a násl.). Z tohoto dokladu, rovněž vystaveného Nemocnicí v Přerově je zřejmé, že Zuzana K. byla škrcena pomocí škrtícího předmětu jinou osobou, v důsledku toho, z nedostatku kyslíku, u ní došlo ke ztrátě vědomí, zjištěna byla hlubší škrtící rýha na krku s otokem obličeje a kapilárním krvácením do měkkých tkání obličeje a krku. Z lékařské zprávy je zřejmé, že škrtící rýha v oblasti krku, nález na obličeji, ztráta vědomí a pomočení svědčí o škrcení výrazné intenzity. Již v této lékařské zprávě je poukazováno na skutečnost, že je možné přidružení komplikací v psychické sféře poraněné. Je zde konstatováno, že Zuzana K. se musela podrobit ústavnímu léčení, mechanismus poranění u ní vedl k velmi stresujícímu pocitu ohrožení života.

- vyjádření poškozeného American game (č.l. 39), podle kterého v důsledku loupežného přepadení dne 17.5.2010 na provozovně v xxx, byla způsobena škoda ve výši 1.912,- Kč odcizením hotovosti na vyplacení výher hráčů.

- fotodokumentace týkající obžalovaného (č.l. 42 a násl.).

- fotodokumentaci týkající se poškozené Zuzana K. (č.l. 58 a násl.), z pořízených fotografií, zejména z těch na č.l. 60 až 62 verte je zřejmý otisk strangulační rýhy a další poranění vzniklá útokem obžalovaného.

- vyjádření Věznice v Olomouci (č.l. 168), podle kterého Radek J. váží 72 kg a má výšku 174 cm.

- usnesení Okresního státního zastupitelství v Kroměříži Zt 91/2010 ze dne 12.8.2010 (č.l. 313 a násl.), kterým podle 172 odst. 2 písm. a) tr. řádu bylo zastaveno trestní stíhání Radka J. pro přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zákoníku, zločin znásilnění podle § 175 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, spáchaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, kterých se v měsících březnu a dubnu 2010 měl dopustit vůči Martině F.

Především o okruh shora uvedených důkazů je opřeno vylíčení skutkového děje. Z provedených důkazů vzal soud za prokázané především tyto nejpodstatnější skutkové okolnosti.

Radek J. dne 17.5.2010 navštívil hernu xxx v xx. Nacházel se zde i ve večerních hodinách, kdy službu vykonávala barmanka Zuzana K. Návštěva obžalovaného ve zmíněné herně probíhala standardně až do večerních hodin uvedeného dne. Vše se změnilo po devatenácté hodině. Tehdy kolem 19,15 hodin obžalovaný pod záminkou výplaty svých peněz, přivolal k výhernímu automatu, na kterém hrál, Zuzanu K., která mu na základě jeho požadavku vyplatila částku 40,- Kč. V době, kdy se sklonila k automatu a otočila se k němu zády, využil tohoto okamžiku, zezadu jí kolem krku přehodil provázek, který překřížil a začal jí škrtit. Současně po ní požadoval vydání finanční hotovosti. Radek J. následně Zuzanu K., stále za neustálého škrcení, odvedl z prostor, kde jsou umístěny výherní automaty, za barový pult. Zde mu poškozená, na základě jím opakovaných požadavků a útoku, který proti ní vedl, vydala dva číšnické fleky. O tyto fleky však v zásadě nejevil zájem. Číšnické fleky, které mu Zuzana K. nabízela, nepřevzal, upadly na zem. I v prostorách za barovým pultem obžalovaný pokračoval ve škrcení poškozené. V tomto útoku pokračoval i poté, co poškozená upadla na zem. Vedený útok u Zuzany K. vedl již k nástupu bezvědomí, pomočila se. Když útok ukončil, sebral ze země jeden z číšnických fleků a hernu opustil. Zmocnil se tak částky ve výši nejméně 1.500,- Kč. Získané peníze pak po odchodu z herny použil pro vlastní potřebu, pro další hru na výherních automatech. Tím poškozené společnosti American game způsobil škodu ve výši nejméně 1.900,- Kč, neboť odcizený číšnický flek měl v té době cenu nejméně 400,- Kč.

Uvedený skutkový popis lze víceméně považovat za nesporný. Radek J. totiž v zásadě nepopírá, že se předmětného jednání dopustil, ve shodě s jeho doznáním jsou také ostatní provedené důkazy, ať již jde o výpověď poškozené, záznam z kamerového systému, který je v herně xxx umístěn a podobně. Obžalovaný, jak je z jeho výpovědi zřejmé, tak v rámci své obhajoby zdůrazňuje především to, že Zuzanu K. nechtěl usmrtit, v té souvislosti bagatelizuje

násilí, kterého se vůči ní dopouštěl. Odmítá také, že by poškozená upadla na zem v důsledku jeho jednání, popírá, že by se dostala do bezvědomí. Tuto obhajobu obžalovaného však nalézací soud vyhodnotil jako nevěrohodnou, byla totiž vyvrácena provedenými důkazy.

Z usvědčujících důkazů je třeba na prvním místě jmenovat svědeckou výpověď, kterou učinila poškozená Zuzana K. Z výpovědi této svědkyně jasně vyplývá charakter útoku, který Radek J. vedl. Poškozená poukázala na měnící se intenzitu škrcení, zdůraznila, že útok proti ní byl veden i v době, kdy již ležela na zemi, přičemž intenzita škrcení se zvýšila především v době, kdy obžalovanému již vydala číšnické fleky. Je třeba si uvědomit, že výpověď obžalovaného o relativně nízké intenzitě škrcení stojí osamoceně, zatímco výpověď poškozené je objektivizována i dalšími důkazy. Právě tato skutečnost vedla soud k závěru, že věcně správným popisem skutkového děje je výpověď, kterou učinila Zuzana K. Výpověď poškozené je primárně objektivizována záznamem kamerového systému, který je v herně xxx nainstalován. Tento záznam totiž zcela jednoznačně koresponduje s údaji, které Zuzana K. vypověděla. Potvrzuje, že Radek J. poté, co mu poškozená vydala číšnické fleky, o ně v zásadě nejevil zájem, záznam kamerového systému jednoznačně prokazuje také to, že právě v tomto okamžiku obžalovaný zvýšil razanci škrcení, které proti poškozené vyvíjel. Velmi dobře zmíněný záznam z kamerového systému prokazuje také to, že obžalovaný škrtil poškozenou i poté, co v důsledku jeho útoku upadla na zem. Dalším důkazem, který podporuje výpověď Zuzany K. je samozřejmě znalecký posudek, který byl vypracován z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Znalkyně totiž mimo jiného poukázala i na značnou intenzitu škrcení, které proti Zuzaně K. bylo vedeno. Podrobně rozebrala příčiny, které ji k takovému závěru dovedly. Podstatný je přitom nejenom údaj o velké razanci vedeného útoku, ale také o tom, že škrcení v konkrétním případě trvalo delší dobu. Zdejší soud si uvědomuje, že znalkyně z odvětví soudního lékařství závěr o delším trvání škrcení odvozuje mimo jiného také od bezvědomí poškozené a od skutečnosti, že se pomočila. O tom je řeč proto, že s údajem o svém pomočení se poškozená příslušným orgánům nesvěřila hned na počátku šetření, ale až v pozdější době. Ani tato skutečnost podle zdejšího soudu nemá vliv na věrohodnost výpovědi, které poškozená učinila. Údaj o pomočení nalézací soud považuje za relevantní především proto, že poškozená existující prodlevu uspokojivě vysvětlila tím, že se styděla o problému hovořit. S tím dobře koresponduje výpověď policisty Martina D., který poukázal na to, že když se mu poškozená s touto událostí svěřovala, bylo například i z neverbálního projevu vidět, že je jí nepříjemné o tom mluvit a že se stydí.

Je-li z hlediska provedených důkazů hodnocen charakter a intenzita vedeného útoku, pak je zřejmě nejvýznamnější poznatek, který rovněž vyplývá ze znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství, že útok, který obžalovaný proti poškozené vedl, byl způsobilý přivodit její smrt, ať již v důsledku udušení při škrcení, ať již v důsledku reflektorické zástavy jejího srdce, resp. v důsledku udušení při zapadnutí jazyka či udušení zvratky při bezvědomí poškozené. Provedené důkazy, primárně především opět znalecký posudek z odvětví soudního lékařství, pak prokazují, že k usmrcení poškozené v konkrétním případě nedošlo pouze v důsledku šťastné shody okolností.

Poškozená ve svých výpovědích poukázala na řadu psychických potíží, kterými trpěla a i v současnosti trpí v důsledku útoku, který proti ní byl veden. Platí, že i v tomto případě jsou subjektivní stesky poškozené potvrzovány provedenými důkazy. Za nejpodstatnější v tomto směru soud považuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který potvrdil vznik a

rozvoj posttraumatické stresové poruchy u poškozené, přičemž tento stav přetrvává i v současné době, kdy poškozená se stále léčí, a to i medikamentózně. Provedené důkazy prokázaly i vznik zranění poškozené, jež jsou specifikována ve výroku tohoto rozsudku. Byť prvotní lékařské zprávy hovořily i o možném otřesu mozku poškozené, soud se s takovou diagnózou, z důvodů, na které poukázala znalkyně z odvětví soudního lékařství, neztotožnil.

Závěrem této hodnotící pasáže nalézací soud považuje za nutné dodat, že akceptoval obhajobu obžalovaného v té části, kde poukazoval na to, že odcizil menší finanční hotovost, než která byla vyčíslena poškozením. Proti sobě zde totiž stála odlišná tvrzení, přičemž ani jeden z údajů se nepodařilo objektivizovat některým z dalších provedených důkazů. Pokud jde o vyčíslení, které bylo provedeno poškozeným, je třeba zdůraznit, že uváděné údaje nelze nijak přezkoumat, když není zřejmé, jakou metodou ke stanovení výše způsobení škody vůbec došlo. Existující pochybnosti v tomto směru, když nebylo zjištěno, zda i ve druhém z vydaných fleků byla nějaká hotovost a pokud ano, jaká, proto nalézací soud, za důsledného uplatnění procesní zásady in dubio pro reo, hodnotil ve prospěch obžalovaného. Současně je třeba zmínit, že tato úprava skutkové věty neměla žádný vliv na právní kvalifikaci jednání, kterého se obžalovaný dopustil.

Na základě údajů, které znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, uvedli jak v písemném vyhotovení posudku, tak v hlavním líčení, zdejší soud dovodil právní závěr, že Radek J. v kritické době nejednal ve stavu nepříčetnosti, ani ve stavu tzv. zmenšené příčetnosti. Za jednání, kterého se v obou bodech výrokové části tohoto rozsudku dopustil, je tedy plně trestně odpovědný.

Pokud soud přistoupil k právnímu hodnocení provedených důkazů, dovodil především závěr, že se obžalovaný dopustil dvou trestných činů, a to přesto, že protiprávně jednal na tomtéž místě, prakticky v tutéž dobu a že protiprávního jednání se dopustil v zásadě kontinuálně vedeným útokem. Závěr o tom, že Radek J. se dopustil dvou samostatných trestných činů, bylo možno, respektive nutno vyslovit především proto, že provedené důkazy umožňují rozlišit, kdy došlo k dokonání a ukončení prvního z trestných činů a kdy Radek J. začal páchat druhý trestný čin.

V bodě 1 výrokové části tohoto rozsudku nalézací soud jednání Radka J. po právní stránce kvalifikoval jako zločin loupeže podle § 173 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že se zmocnil peněžní částky ve výši nejméně 1.500,- Kč, která byla majetkem poškozené společnosti American game, s.r.o., se sídlem v Komořanech 146, Rousínov a číšnického fleku v ceně nejméně 400,- Kč. Prostředkem ke zmocnění se těchto věcí se mu přitom jednoznačně stalo shora konkretizované násilí, tedy škrcení další poškozené Zuzany K. Radek J. se číšnického fleku s penězi zmocnil, tzn. došlo již k situaci, kdy si zjednal možnost s touto věcí nakládat s vyloučením toho, kdo ji měl dosud ve své moci. Přitom je bezpředmětné, že číšnické fleky mu vydala sama poškozená, neboť podmínkou pro použití takové právní kvalifikace samozřejmě není, aby pachatel sám napadenému předmětnou věc odejmul. Je evidentní, že poškozená mu číšnické fleky s penězi nevydala z vlastní vůle, ale výlučně v důsledku fyzického násilí, kterého se vůči ní dopouštěl. Podstatné v těchto souvislostech je, že násilí ze strany obžalovaného předcházelo zmocnění se těchto věcí. Tento zločin, tzn. zločin loupeže podle § 173 tr. zákoníku byl dokonán již použitím násilí, ukončen pak podle zdejšího soudu byl okamžikem, kdy poškozená obžalovanému vydala věci, kterých se po ní dožadoval. Za takového stavu totiž objektivně odpadl důvod, pro který obžalovaný vedl násilný útok proti poškozené - získal totiž vše,

co požadoval. Navíc z provedených důkazů nevyplývá, že by obžalovaný po vydání fleků po Zuzaně K. požadoval cokoli jiného. Jestliže tedy obžalovaný i po vydání číšnických fleků pokračoval v násilí proti poškozené, dopustil se již dalšího trestného činu (viz bod 2 výroku). Takový závěr je důvodný o to víc, že bez pochybností bylo svědeckou výpovědí poškozené, a zejména záznamem kamerového systému prokázáno, že se Zuzana K. vedenému útoku nebránila. Právě na takový moment Radek J. ve svých výpovědích poukázal - provedené důkazy však vylučují, že by další násilné aktivity obžalovaného byly vyvolány obranou, či nějakou jinou aktivitou poškozené. Neexistovalo tedy nic (kromě úmyslu poškozenou usmrtit), co by Radka J. mohlo motivovat k dalšímu násilnému jednání vůči Zuzaně K.

Zdejší soud je toho názoru, že ve vztahu k základní skutkové podstatě zločinu, kterým byl obžalovaný v tomto bodě uznán vinným Radek J. jednal v přímém úmyslu tak, jak to má na mysli § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Sám totiž doznává, že poškozenou napadl proto, aby získal peníze. Je tedy evidentní, že chtěl způsobem, který je uveden v trestním zákoníku, porušit zájem chráněný tímto zákonem.

Radek J. se zločinu loupeže dopustil nejenom v základní skutkové podstatě, svým jednáním naplnil také znaky kvalifikované skutkové podstaty, konkrétně té, která je uvedena v odstavci 2 písm. b) § 173 tr. zákoníku. Radek J. totiž útokem, který vedl, Zuzaně K. způsobil těžkou újmu na zdraví. Těžkou újmou na zdraví se ve smyslu § 122 odst. 2 tr. zákoníku rozumí jen vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění. Podle § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku se těžkou újmou na zdraví rozumí také delší dobu trvající porucha zdraví. Jak je zřejmé, zákon pojem těžká újma na zdraví vymezuje dvěma podmínkami, které musí být naplněny zároveň. Vždy musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění a újma na zdraví současně musí odpovídat alespoň jednomu z taxativně uvedených typů. Otázka, zda v konkrétním případě jde o některý druh těžké újmy na zdraví, je otázka právní, jejíž řešení přísluší soudu. Soud v konkrétním případě dovodil, že obžalovaný svým jednáním zapříčinil vznik a rozvoj posttraumatické stressové poruchy u poškozené. Právě to je v daném kontextu nutno hodnotit jako delší dobu trvající poruchu zdraví. Za takovou poruchu se obecně považuje takové zdravotní poškození, které omezuje způsob života poškozeného po dobu nejméně šesti týdnů. Toto zdravotní poškození přitom musí znamenat velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného. Jak je zřejmé z ustálené judikatury (viz například R 9/1981-II., R 51/1983), těžkou újmou na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku může být i delší dobu trvající vážné duševní onemocnění. K tomu zcela jednoznačně došlo v daném případě. Takový závěr lze bez pochybností dovodit ze znaleckého posudku, který byl vypracován na poškozenou. Posttraumatická stressová porucha totiž u poškozené trvala v době znaleckého vyšetření poškozené dne 20.9.2010, tzn. čtyři měsíce po útoku, který obžalovaným byl veden a ve zmenšené míře projevy této poruchy byly u poškozené přítomny i v době hlavního líčení, které bylo provedeno ve dnech 18.1. a 19.1.2011. Skutečnost, že v konkrétním případě posttraumatická stressová porucha u poškozené znamenala významné omezení kvality uvedeného života soud dovozuje vedle již řečeného i z toho, že poškozená trpěla a trpí celým komplexem příznaků, kterými je posttraumatická stressová porucha charakterizována. Je potřebné zdůraznit, že diagnostikovaná duševní choroba u Zuzany K. nebyla přítomna před útokem, který proti ní byl veden dne 17.5.2010. Podle znalce jde v případě posttraumatické stresové poruchy o závažnou duševní onemocnění, které se typicky rozvíjí po těžké, stresující události, jež svou závažností přesahuje obvyklou lidskou zkušenost a bývá traumatickou pro většinu lidí. Mezi tyto události nepochybně patří i loupežné přepadení spojené s útokem na

tělesnou integritu za účelem usmrcení oběti. Podle zdejšího soudu je tedy nutno vznik a rozvoj posttraumatické stressové poruchy přičíst k tíži obžalovaného již v případě té části jednání, které je kvalifikováno podle § 173 tr. zákoníku. Je totiž evidentní, že vznik a rozvoj posttraumatické stressové poruchy je důsledkem celého útoku, který proti poškozené byl kritického dne obžalovaným veden a nikoli pouze závěrečné částí útoku, kdy již došlo k bezprostřednímu ohrožení života poškozené.

Ve vztahu ke kvalifikované skutkové postatě zdejší soud dovodil, že Radek J. jednal nejméně ve formě nedbalosti nevědomé podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Nebylo prokázáno, že by takový těžký následek chtěl způsobit, nebylo prokázáno ani to, že by s jeho vznikem byl alespoň srozuměn, respektive že by věděl, že takový následek vznikne. Přesto však podle zdejšího soudu minimálně měl a mohl předpokládat, že jeho útok proti poškozené, zejména za situace, kdy proti ní použil razantní násilí a útok vedl opakovaně, po delší dobu, překvapivě a zákeřně, u ní vznik a rozvoj popsané poruchy může způsobit. Takovému závěru jistě nasvědčuje i zjištění znalců z odvětví psychiatrie a klinické psychologie, že jeho rozumové schopnosti víceméně nevybočují z pásma normy, přičemž uvědomění si, že jeho útok může vést až k výrazným zdravotním potížím poškozené objektivně nepotřeboval nějaké zvláštní schopnosti či znalosti (srovnatelně viz například rozsudek NS ČSR 6To 39/82).

V bodě 2 výrokové části tohoto rozsudku nalézací soud jednání Radka J. po právní stránce kvalifikoval jako pokus zločinu vraždy podle §§ 21 odst. 1, 140 odst. 1, 3 písm. j) tr. zákoníku. Ve vztahu k základní skutkové podstatě především znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, bylo prokázáno, že Radek J. proti Zuzaně K. vedl útok, který byl způsobilý ji usmrtit, vedl tedy proti ní útok, který byl schopen přivodit biologickou smrt jejího mozku, tzv. cerebrální smrt, tzn. takový stav organismu, u kterého je obnovení všech životních funkcí vyloučeno. K úmrtí poškozené přitom nedošlo pouze v důsledku okolností na vůli obžalovaného nezávislých. Takovou skutečností je podle zdejšího soudu například to, že obžalovaný jen shodou okolností nepodráždil ty nervové struktury, které mohly vyvolat reflektorickou zástavu srdce poškozené. Jmenovat lze jistě i další momenty, na které poukázala znalkyně z odvětví soudního lékařství, například to, že při bezvědomí u poškozené nedošlo k zapadnutí jazyku a podobně. Tyto závěry v uvažovaném kontextu jednoznačně nelze bagatelizovat a přehlížet je. Z vyjádření znalkyně z odvětví soudního lékařství lze totiž velmi dobře dovodit, že každý útok vedený proti krku, zejména, je-li použito škrtidlo, může vést k tomu nejzávažnějšímu následku. Je přitom prakticky vyloučené, že by pachatel mohl útok proti krku vést cíleně tak, aby poškozenému závažný následek nepřivodil. Závěr o tom, že k úmrtí poškozené v konkrétním případě nedošlo jen v důsledku okolností na vůli obžalovaného nezávislých, je tak plně opodstatněný.

Zločin vraždy podle § 140 tr. zákoníku, resp. pokus tohoto trestného činu podle §§ 21 odst. 1 tr. zákoníku je jednáním úmyslným. Je-li jednání Radka J. takto kvalifikováno, svým rozhodnutím zdejší soud současně konstatuje, že dospěl k závěru o jeho úmyslném zavinění.

Zavinění Radka J. zde soud, a to ve vztahu k základní i kvalifikované skutkové podstatě, dovodil ve formě úmyslu přímého podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Takový závěr soud konstruoval na základě dvou zjištěných skutečností. Především, jak o tom je řeč výše, obžalovaný se proti krku poškozené dopustil útoku, který byl velmi dobře způsobilý k jejímu usmrcení. Z důvodů, na které bylo poukázáno, je zřejmé, že útok proti krku poškozené vedl obžalovaný

záměrně. Cíleně tedy napadl ty tělesné partie, v případě kterých je i v laickém povědomí, že se zde nachází orgány nezbytné pro život každého člověka. Útok proti těmto tělesným partiím vedl se značnou razancí a po nezanedbatelnou dobu. Útok vedl také za použití přinesené pomůcky. Z vyjádření znalkyně z odvětví soudního lékařství je zřejmé, že smrt škrcené osoby v jiných případech nastala i při menším nálezu, než který byl po útoku zjištěn u Zuzany K. Již na základě jmenovaného lze s kategorickou jistotou konstruovat závěr, že Radek J. chtěl poškozenou usmrtit, tzn. chtěl způsobem, který je uveden v trestním zákoníku, porušit zájem chráněný tímto zákonem. Možnost vyslovit závěr o přímém úmyslu Radka J. usmrtit poškozenou Zuzanu K. pak samozřejmě souvisí i s tím, že se podařilo prokázat motiv tohoto jeho jednání. Obžalovaný totiž v době po vydání číšnických fleků, dále vedeným útokem, evidentně chtěl poškozenou odstranit jako svědka svého předchozího protiprávního jednání. Poté, co dokončil zločin loupeže podle § 173 tr. zákoníku, se rozhodl Zuzanu K. usmrtit. To jednoznačně vyplývá z výpovědi, kterou učinila Zuzana K., taková skutečnost, jak o tom je řeč již výše, je jednoznačně prokazována i nahrávkou z kamerového systému, který útok obžalovaného v herně xxx zaznamenal. Obžalovaný poté, co mohl převzít číšnické fleky, které mu předávala poškozená, toto neučinil, naopak zintenzívnil škrcení, které vůči ní vyvíjel, tento útok vedl i poté, co v důsledku nedostatku kyslíku způsobeného škrcením a únavy z vedeného souboje poškozená upadla na zem. Rozhodnutí obžalovaného usmrtit Zuzanu K. pak podle zdejšího soudu nepochybně souvisí s tím, že loupežné přepadení vedl za situace, kdy nebyl maskován, uvědomoval si, že poškozená jej zná jako hosta herny z dřívějšího období a dokázala by jej identifikovat.

Obžalovaný tak v tomto směru prokazatelně jednal v úmyslu zakrýt jiný svůj trestný čin. To pak ve svém důsledku soud nutně muselo vést k závěru, že svým jednáním naplnil nejenom základní skutkovou podstatu zločinu vraždy, ale také kvalifikovanou skutkovou podstatu tohoto zločinu, která je vymezena v ust. § 140 odst. 3 písm. j) tr. zákoníku.

Zdejší soud uzavírá, že jednání popsané v bodě 2 výroku, kterého se Radek J. v kritické době na místě činu vůči poškozené dopustil, je z pohledu dané právní kvalifikace vždy jednáním úmyslným, tento úmysl směřoval k usmrcení poškozené. Z prokázaných skutkových okolností je více, než zřejmé, že pokud by Zuzana K. při útoku obžalovaného zemřela, její smrt by nenastala v důsledku pro Radka J. nepředvídatelného příčinného průběhu. Příčinný průběh je tedy v zavinění obsažen a Radek J. tak odpovídá za následek, který z předmětného jednání vzešel, resp. v případě dokonání činu vzejít mohl.

Podle § 21 odst. 3 tr. zákoníku trestní odpovědnost za pokus trestného činu zaniká, jestliže pachatel dobrovolně upustil od dalšího jednání směřujícího k dokonání trestného činu a odstranil nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknutého pokusu trestného činu, nebo učinil o pokusu trestného činu oznámení v době, kdy nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknutého pokusu z trestného činu, mohlo být ještě odstraněno; oznámení je nutno učinit státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu, voják může místo toho učinit oznámení nadřízenému. O tom je řeč proto, že obhajobou, jako jeden z argumentů, proč nelze jednání Radka J. hodnotit jako zločin vraždy, byl zmiňován i reálný stav, kdy obžalovaný při odchodu z herny hovořil s poškozenou, věděl tedy, že žije, a přesto se k ní nevrátil, nechal ji být a čin nedokonal. S argumentem, že obžalovaný ve své podstatě dobrovolně upustil od dokonání trestného činu, se podle zdejšího soudu nelze ztotožnit, byť tvrzení Radka J., že věděl, že Zuzana K. je při jeho odchodu z herny při životě, provedenými důkazy vyvráceno nebylo.

Obecně platí, že při řešení otázky, zda trestnost pokusu trestného činu zanikla proto, že pachatel dobrovolně upustil od dalšího jednání potřebného k dokonání trestného činu a odstranil nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknutého pokusu, je třeba rozlišovat pokus ukončený a pokus neukončený. O neukončený pokus jde, jestliže pachatel ještě neučinil vše, co pokládal za potřebné k dokonání trestného činu. Tím, že dobrovolně v dalším jednání nepokračuje, současně odstraňuje i nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknutého pokusu. Při neukončeném pokusu tedy stačí k zániku trestnosti podle § 21 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, že se pachatel dobrovolně zdrží dalšího jednání, které považuje za potřebné k dokonání trestného činu. O ukončený pokus pak jde, jestliže pachatel učiní vše, co pokládá za nezbytné k dokonání trestného činu, avšak k jeho dokonání přesto nedojde.

Podle zdejšího soudu jednání Radka J., které je popsáno v bodě 2 výrokové části rozsudku, je ukončeným pokusem. To souvisí s tím, že škrtidlem již napadl krk poškozené, tzn. místo, kde i v laickém povědomí je, že se zde nachází velké cévy a tepny, jejichž zasažení může poškozeného reálně ohrožovat na životě. Útok, který vedl, byl velmi razantní a protrahovaný. V konkrétním případě úmrtí poškozené mohlo velmi dobře nastat například také v důsledku podráždění nervových struktur povrchně lokalizovaných na bočních plochách krku, což mohlo vést k reflektorické zástavě jejího srdce. K podráždění těchto nervových struktur v konkrétním případě sice nedošlo, zcela jednoznačně se tak ale nestalo v důsledku projevu vůle obžalovaného. Z již několikrát zmiňovaného znaleckého posudku z odvětví soudního lékařství lze totiž velmi dobře dovodit, že je vyloučeno, že by pachatel mohl vést útok proti poškozenému cíleně tak, aby nezpůsobil závažný následek. Jestliže v takovém případě Radek J. následně upustil od opakování jednání směřujícího k usmrcení Zuzany K., jistě tím nezanikla trestnost již ukončeného pokusu (srovnatelně viz například rozhodnutí R 16/1979). Podle zdejšího soudu je v konkrétním případě dána i další skutečnost, která vylučuje, že by na jednání obžalovaného bylo možno aplikovat ust. § 21 odst. 3 tr. zákoníku. Z výpovědi poškozené a svým způsobem také ze záznamu kamerového systému v herně xxx je totiž zřejmé, že do stavu bezvědomí se Zuzana K. dostala v závěru útoku, který proti ní obžalovaný vedl. Pokud bezvědomí poškozené bylo příčinou, která vedla k ukončení útoku obžalovaným, je pak ještě více evidentní, že subjektivně učinil vše, co pokládal za nezbytné k dokonání trestného činu. V takovém případě nestačí pouhé zdržení se dalšího jednání jako u neukončeného pokusu, nýbrž je třeba dobrovolného aktivního zásahu pachatele k odvrácení nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknutého pokusu. K tomu ale v konkrétním případě objektivně nedošlo, což opět nejlépe prokazuje nahrávka z kamerového systému. Obžalovaný z místa odchází, aniž by jakýmkoli způsobem prověřoval stav, ve kterém se poškozená nachází. Následný děj, kdy obžalovaný zjistí, že poškozená žije a přesto ji neusmrtí, samozřejmě nemůže být interpretován jako dobrovolné upuštění od dalšího jednání. Zejména pak za situace, kdy pro naplnění znaků skutkové podstaty deliktu, kterým v bodě 2 výrokové části rozsudku Radek J. byl uznán vinným, z důvodů, na které bylo již poukazováno, není další trvání, resp. opakování útoku a tedy ve svém důsledku dokonání činu nezbytné.

Z výše uvedeného je zřejmé, že protiprávní útoky, kterých se dopustil Radek J., jednoznačně šly proti zájmům chráněným trestním zákoníkem. V obou případech, kde byla vyslovena vina, obžalovaný jednal proti zdraví spoluobčanů, v případě útoku popsaného v bodě 2 pak jednal dokonce i proti životu člověka. V případě zločinu loupeže podle § 173 tr. zákoníku pak jednal i proti majetku, trestní zákoník mimo jiného i citovaným ustanovením chrání vlastnické právo.

Je třeba zdůraznit, že oba útoky, kterých se obžalovaný dopustil, jsou charakterizovány vysokou závažností. To souvisí s tím, že chráněný zájem obžalovaný v obou případech porušil velmi intenzivně.

Obžalovaný Radek J. prakticky není hodnocen z místa bydliště. Zprávou Magistrátu města v Přerově je ukazováno pouze na skutečnost, že v letech 2005 až 2006 proti němu bylo vedeno řízení ohledně přestupků proti majetku, proti občanskému soužití a proti přestupku spáchaným na úseku občanských průkazů. Z opisu rejstříku trestů je zřejmé, že obžalovaný se v minulosti ve třech případech dopustil trestné činnosti různorodého charakteru.

V případě Radka J. nalézací soud jako polehčující okolnost hodnotil částečné doznání. Zde má soud na mysli ty části výpovědi obžalovaného, ve kterých se doznal k loupežnému přepadení. Do určité míry lze obžalovanému k dobru přičíst také to, že napomáhal při objasňování své trestné činnosti, když se zúčastnil nařízené rekonstrukce. Nalézací soud naopak nedovodil, že by u obžalovaného byly dány i polehčující okolnosti ve smyslu § 41 písm. e) tr. zákoníku, resp. ve smyslu § 41 písm. k) tr. zákoníku, kterých se obhájce i samotný obžalovaný dovolávali. Lze připustit, že v jisté složité situaci se v době spáchání trestných činů nacházel, když byl bez zaměstnání a měl neuspořádané osobní poměry, jistě však nelze dovodit, že by šlo o situaci, kterou si sám nezpůsobil. Obdobně se obžalovaný snažil hájit tím, že svůj trestný čin oznámil příslušným úřadům. Obžalovaný sice určitý trestný čin v kritické době skutečně nahlásil, nicméně sám se zde postavil do pozice poškozeného. Jistě nenahlásil to, že sám provedl loupežné přepadení vůči Zuzaně K. a neoznámil ani to, že se vůči ní dopustil i dalších protiprávních aktivit. To před policejními orgány, když byl konfrontován s realitou, dokonce popíral.

Na straně druhé soud dovodil existenci řady přitěžujících okolností. Podle zdejšího soudu bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný trestný čin popsaný v bodě 1 výroku spáchal ze ziskuchtivosti. Celý útok, který obžalovaný vůči poškozené realizoval, je charakterizován zákeřným způsobem provedení. Konečně nelze opominout ani to, že obžalovaný v konkrétním případě spáchal více trestných činů.

Ve smyslu § 39 odst. 1 tr. zákoníku soud při ukládání trestu zohlednil celou řadu skutečností. Primárně hodnotil povahu a závažnost spáchaných trestných činů. Význam zájmu chráněného trestním zákoníkem, který byl činy obžalovaného dotčen, již byl v tomto odůvodnění zmiňován. Obžalovaný útok mimo jiného vedl proti nejcennější hodnotě, tzn. lidskému životu. Rovněž ke způsobu provedení činu již bylo konstatováno, že byl spáchán překvapivě a zákeřně. Z hlediska své subjektivní představy učinil vše nezbytné, co považoval za potřebné pro dokonání činu. Míra spoluúčasti poškozené na vzniku konfliktní situace je z hlediska viktimologického nulová. Obžalovaný navíc jako fyzicky zdatnější jedinec útočil proti slabší poškozené. V páchání mimořádně závažné trestné činnosti navíc pokračoval i poté, co se poškozená ocitla na zemi, v bezvědomí, tzn. útočil z výrazně výhodnější pozice i proti již bezbrannému poškozenému. V případě obou deliktů, kde byla vyslovena jeho vina, jednal v přímém úmyslu, v případě zločinu vraždy pak v přímém úmyslu jednal dokonce i ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě. Míra jeho zavinění v konkrétním případě je tedy extrémní. Charakter celého jeho protiprávního jednání snad nejlépe vystihuje poznatek, že v zájmu získání vlastního zanedbatelné prospěchu ve formě mizivé finanční hotovosti byl připraven obětovat život dalšího člověka - to ostatně již začal realizovat.

Jak o tom je řeč v předchozích pasážích tohoto odůvodnění, soud u obžalovaného dovodil existenci jak polehčujících, tak přitěžujících okolností. Zatímco okolnosti přitěžující jsou vzhledem k uvedenému podstatné, významné a naprosto zásadním způsobem musely spoluurčovat úvahy soudu ohledně uložení trestu, význam polehčujících okolností v konkrétním případě je zanedbatelný. Zcela jistě je nelze přeceňovat. Je skutečností, že se obžalovaný ke svému činu, resp. ke svým činům částečně doznal, je rovněž skutečností, že při provedené rekonstrukci byl nápomocen při objasňování své trestné činnosti. Jeho doznání však postihuje jen velmi malou část skutkového děje, kterým byl uznán vinným a v rámci rekonstrukce fakticky jen zopakoval své (věcně nesprávné) vidění projednávané události. Navíc je třeba zdůraznit, že hodnota onoho částečného doznání je podstatně snižována tím, že jde o projev fakticky vynucený jednoznačností důkazní situace. Poškozená Zuzana K. byla schopna jej identifikovat, obdobně jednoznačný je záznam z kamerového systému, který zachytil napadení poškozené. Skutečností, kterou by bylo možno vykládat ve prospěch obžalovaného podle zdejšího soudu není ani délka vedeného řízení. S ohledem na charakter jednání, které bylo projednáváno, je evidentní, že věc vedená proti Radku J. byla meritorně rozhodnuta v přiměřené lhůtě, nebylo zjištěno nic, co by nasvědčovalo průtahům ze strany soudu, či některého jiného z orgánů činných v trestním řízení. Již v předchozích pasážích tohoto odůvodnění bylo konstatováno, že pokud snad obžalovaný jednal v situaci, která mohla být poznamenána jeho špatnými osobními, rodinnými, majetkovými, případně jinými poměry, je nutno zdůraznit, že nejde o stav, který by vznikl nezávisle na něm.

Je třeba poukázat na skutečnost, že jednání, kterého se obžalovaný dopustil v současnosti, není jeho ojedinělým vybočením z mezí řádného života. To je ostatně přesvědčivě dokumentováno jak opisem rejstříku trestů, tak zprávou Magistrátu města Přerova. Obžalovaný v průběhu vedeného řízení deklaroval svou lítost nad jednáním, kterého se dopustil. To však soud nehodnotil jako polehčující okolnost a samozřejmě se ani nemůže jednat o okolnost, která by nějak mohla ovlivnit úvahy soudu o výši, resp. charakteru uloženého trestu. Mimo jiného zde totiž zcela absentuje jakýkoli kvalitativně vyšší projev vnitřního postoje Radka J. k vlastním trestným činům. V jeho případě je evidentní, že deklarovaná lítost je jeho pouhým formálním projevem, prohlášením. Poškozená jen formální omluvu obžalovaného odmítla, i to je moment, který má v uvažovaných souvislostech nepochybně svou vypovídací hodnotu. Nakolik tak obžalovaný objektivně mohl učinit, ani v náznaku nepodnikl žádný krok, který by směřoval k nahrazení škody, kterou svým jednáním způsobil.

Při úvahách o trestu soud za velmi významnou informaci, která zásadně spoluovlivnila úvahy o výši trestu, považoval stanovisko znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, kteří upozornili na jen velmi malé předpoklady obžalovaného k vlastní resocializaci. Jak o tom je řeč výše, náhled na nepřiměřenost vlastního chování, názorů a postojů obžalovaného je nedostatečný, je přítomna rezistence ke změnám, neschopnost poučit se ze zkušeností. Jde přitom o trvalý stav, který s určitými výkyvy přetrvává celý život obžalovaného, Od uloženého trestu tak objektivně nelze očekávat v podstatě žádné pozitivní účinky, důsledky pro budoucí život obžalovaného.

Při úvahách o trestu pak konečně určující bylo také to, že trest v konkrétním případě Radku J. nebyl ukládán jako samostatný, ale vzhledem k tomu, že se dopustil více zločinů, byl trest ukládán jako úhrnný. V obou případech se přitom jedná o zvlášť závažné zločiny ve smyslu § 14

odst. 3 tr. zákoníku, za ten, který je kvalifikován podle § 140 tr. zákoníku lze dokonce uložit výjimečný trest. Podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku byl trest ukládán podle toho zákonného ustanovení, které je nejpřísněji trestné. V konkrétním případě trest byl ukládán podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku. Radek J. byl ohrožován trestní sazbou v rozmezí patnáct až dvacet roků odnětí svobody, mohl mu být uložen i trest výjímečný. Nalézací soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že Radka J. je třeba postihnout citelným trestem odnětí svobody, podmínky pro uložení výjimečného trestu však shledány nebyly. Trest mu byl uložen při horní hranici zákonné sazby v trvání devatenácti roků. Již ze zákona, vzhledem k jeho výši, trest musel být uložen jako nepodmíněný. Podle § 56 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, když soud nezjistil existenci zákonných podmínek pro zařazení tohoto obžalovaného do mírnějšího typu vězeňského zařízení. Uložený trest soud považuje za zákonný, neboť trestní sankce byla, při respektování všech zákonných kritérií, uložena na základě trestního zákona, v rozmezí vymezené tímto zákonem (viz ust. §§ 37 a 38 tr. zákoníku). S ohledem na výše jmenovanou ucelenou řadu negativních, i velmi negativních momentů, které při ukládání trestu musely být zohledněny, je zřejmé, že trest, byť byl uložen při horní hranici zákonné sazby, nelze považovat za krutý, či nepřiměřeně přísný.

Se svým nárokem na náhradu způsobené škody se k trestnímu řízení řádně a včas připojil poškozený, společnost American game, s.r.o., se sídlem Komořany 146, Rousínov. Poškozený požádal, aby obžalovanému byla stanovena povinnost zaplatit náhradu škody ve výši 1.912,- Kč. Jde o hotovost, která při loupežném přepadení byla odcizena. S nárokem na náhradu způsobené škody se k trestnímu řízení připojila také Všeobecné zdravotní pojišťovna ČR, Krajská pobočka pro Olomoucký kraj, Územní pracoviště Přerov, se sídlem Smetanova 9. Tento poškozený požádal, aby obžalovanému byla uložena povinnost nahradit škodu ve výši 10.135,- Kč, přičemž jde o náklady vynaložené na léčení Zuzany K.

Pokud jde o poškozeného, společnost American game, s.r.o., se sídlem v Komořanech, zdejší soud dovodil vztah příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a způsobenou škodou. Protože však v průběhu dokazování bylo zjištěno, že Radek J. tomuto poškozenému odcizil finanční částku ve výši maximálně 1.500,- Kč, byla Radku J. uložena povinnost zaplatit náhradu škody v tomto rozsahu. Se zbytkem uplatněného nároku byl tento poškozený podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Pokud jde o dalšího poškozeného, tzn. Všeobecnou zdravotní pojišťovnu ČR, Krajskou pobočku pro Olomoucký kraje, Územní pracoviště Přerov, také v tomto případě soud dospěl k závěru, že je dán vztah příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a vzniklou škodou. Poškozený svůj nárok dostatečně odůvodnil rozpisem jednotlivých úkonů, které v souvislosti s léčením poškozené Zuzany K. byly realizovány. Přesto nebylo možno o uplatněném nároku rozhodnout, neboť tento poškozený nedoložil, že konkretizovanou částku skutečně vyplatil. Proto podle § 229 odst. 1 tr. řádu byl tento poškozený se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Úplným závěrem tohoto rozsudku nalézací soud považuje za potřebné dodat, že svým způsobem se k trestnímu řízení připojila i poškozená Zuzana K. Jako uplatnění nároku na náhradu způsobené škody totiž může být vnímáno vyjádření poškozené, které zaznělo v hlavním líčení dne 18.1.2011, při řešení otázky svědečného, kdy bylo zjištěno, že poškozená se fakticky nedomáhá

náhrady mzdy za směnu, o kterou přišla v důsledku podání svědecké výpovědi, nýbrž rozdílu mezi mzdou, která jí ušla v důsledku léčení po přepadení, kterého se vůči ní Radek J. dopustil. O tomto návrhu poškozené zdejší soud nemohl vůbec rozhodovat, a to proto, že poškozená nárok uplatnila po zahájení dokazování, tzn. opožděně a navíc nebyla schopna ani konkretizovat minimální výši plnění, které jí Radek J. má zaplatit. Zuzana K. přitom svůj nárok neuplatnila ani řádně, ani včas, nakolik o svých právech byla opakovaně poučena jak v přípravném řízení, tak naposledy v souvislosti s předvoláním k hlavnímu líčení. Byť poškozená nárok neuplatnila v konkrétním případě řádně a včas, svých práv se může domáhat v řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci.

O odvolání přísluší rozhodovat Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrno, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch, nebo neprospěch obviněného.

V Olomouci, dne 19.1.2011

Za správnost vyhotovení:
Lenka Michálková

JUDr. Vladimír Hendrych, v.r.
předseda senátu